

Vadászkutya a nagyvadgazdálkodásban ---- 2016. május

A Magyar Véreb Egylet és a NYÍRERDŐ Zrt. Gúthon, 2016. április 9-10-én tartott baráti hangulatú tanácskozást, melyen megyénk képviselői is részt vettek.

Szombat reggel, - az előző napon, mesterségesen készített vércsapán dolgozva - mutatta be három vérebvezető fiatal vérebét, s közben lehetőség nyílt a szakma nagyjával erről a különösen nehéz és eléggé meg nem becsült „vadászati mód”-ról, a sebzett nagyvad utánkeresésének titkairól, a véreb bevezetésének könyvekben nem említett fogásainak rejtjelmeiről beszélgetni.

Az előadások sorát Babály Csaba nyitotta meg az ős utánkeresésének gyakorlati oldalát, annak veszélyességét és rendkívüli nehézségét kiemelve.

A következő előadásban Buzgó József az utánkeresés jogi-, erkölcsi kötelességén túl annak gazdasági jelentőségét emelte ki, nem tagadva a benne rejlő vadászati élményt sem. Kiemelte, hogy hazánkban az elmúlt 10 évben megduplázódott a kutyák segítségével megtalált sebzett nagyvad száma, illetve kifejtette véleményét arról, miért találunk meg több trófeás vadat, mint tarvadat, és megoldást is javasolt a probléma kezelésére, miközben a vadászetika, a vadászati kultúra vadászkutyázáshoz kapcsolódó elemeit elevenítette föl.

Ebéd előtt Zilai János járta körbe a lövés utáni feladatokat, lehetőségeket és kötelességeket, külön kitérve arra, hogy a vadászok mivel segíthetik az utánkeresést végző és kutyájának munkáját. Kiemelte például a vadász és a vad lövés pillanatában vélt helyének megjelölését, a keresés megkezdése előtti kellő idő kivárását, a találatra utaló jelek megjelölését, illetve azt, hogy a jól követhető vérnyomon haladva se kövessük tovább a sebzett vadat 200 méternél, rosszabb esetben az első sebágyból felugrásánál. Ha bél-, gyomortartalmat, májdarabot vagy csőves csont darabot, ne adj' Isten fogakat találunk a rálövés helyén, vagy a menekülés útvonalán, már kereshetjük is az utánkereső telefonszámát: ez a legjobb, amit tehetünk a csorba kiköszörülése érdekében. Ezek után megemlítette az elkövethető hibákat, amelyekkel akár eredménytelenné is tehető a sebzett vad terítékre hozatala, mint például a kilométereken át történő követés, a találati jelek megsemmisítése, széthordása, a vad többszöri felugrasztása, a terület utánkeresésben járatlan kutyákkal történő meghajtása, stb.

Bartucz Péter a gyakorlatban alkalmazott és eredményes távolváltós vaddisznóhajtás misztériumába vezette el a hallgatóságot az egészen apró titkokat, fogásokat, részleteket is elárulva, nem csak a hajtásról, hanem az élőhelyet, az egész éves vadgazdálkodásukat is bemutatva.

A délutáni terepi programot Pölöskei Balázs vezette föl, kollégái segítségével a gyakorlatban bemutatva az alpesi tacsókópopó vaddisznóhajtásban és utánkeresésben is használható tulajdonságait.

Az előadások sorát Ozvári Zoltán folytatta a jó vaddisznóskutya ismérveinek szemléltetésével, majd ehhez szorosan kapcsolódva Szukán Csaba tért ki a képességvizsga jelentőségére. A rendezvény baráti eszmecserével zárult, ahol tapasztalt vérebvezetőkkel és hajtókutyaokkal kötetlenül beszélgethettünk.

Az aktívan, képzett kutyával, kutyákkal dolgozó, többnyire ismerős arcokat látva a tartalmas és gyakorlatias nap közben azon elmélkedtem, hogy milyen jó lenne, ha egyre inkább köztudatba kerülne a jól képzett, gyakorlott, vadászati alkalmassági vizsgával rendelkező ebek vadgazdálkodási eredményességet növelő teljesítménye, illetve a vadászvizsgák kérdéssoraiban jelentősebb hangsúlyt kapnának a vadászkutyás vadászati módok is.

Mihók István